

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการเพิ่มการยอมรับตนเองของเด็กที่ถูกทารุณกรรม : กรณีศึกษา สถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี ของการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi – experimental research) โดยออกแบบเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (pretest – posttest control group design)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

- การเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม
- การไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ตัวแปรตาม

- คะแนนพฤติกรรมที่เหมาะสม ที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมโดยเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลของทั้ง 2 กลุ่ม
- คะแนนการยอมรับตนเอง ที่ได้จากแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire: USAQ) ของเชมเบอร์ลิน (Chamberlain, 2001) ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลของทั้ง 2 กลุ่ม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ คือ เด็กที่ถูกทารุณกรรม ซึ่งได้แก่ เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เด็กที่ถูกทอดทิ้ง และเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูไม่เหมาะสมเนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจนซึ่งอยู่ในความดูแลสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี มีอายุระหว่าง 12-15 ปี

เกณฑ์ที่ใช้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ จะต้องมีความสอดคล้องดังต่อไปนี้

1. เด็กถูกทารุณกรรมที่อยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี
2. มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี สามารถอ่านออกเขียนได้
3. มีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการ
4. สามารถเข้าร่วมโปรแกรมจนสิ้นสุดโครงการ

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัย จำนวนทั้งสิ้น 18 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 9 คน และกลุ่มควบคุม 9 คน โดยกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองจะเป็นสมาชิกที่สมัครใจในการเข้าร่วมกลุ่มและสามารถเข้าร่วมกลุ่มได้ครบ 8 ครั้งตามกำหนด

วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1. สำรวจจำนวนประชากรทั้งหมดโดยให้เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์คัดเลือกเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานีที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปีและเป็นเด็กที่ถูกทารุณกรรม จำนวนทั้งหมด 76 คน
2. ขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์เพื่อทำแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสม (คะแนนที่ได้ถือเป็นคะแนนก่อนการทดลอง) และให้เด็กทำแบบวัดการยอมรับตนเอง (คะแนนที่ได้ถือเป็นคะแนนก่อนการทดลอง)

3. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยเป็นผู้ที่ได้คะแนนการยอมรับตนเองในระดับปานกลางถึงต่ำมากและมีคะแนนพฤติกรรมที่เหมาะสมในระดับปานกลางถึงต่ำ จำนวนทั้งหมด 42 คน

4. ผู้วิจัยนัดพบกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำวิจัยและรายละเอียดในการเข้าร่วมการทดลองตามโปรแกรม จากนั้นสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมโปรแกรม ซึ่งมีผู้สมัครใจเข้าร่วมทั้งหมดจำนวน 18 คน จากนั้นแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลอง 9 คนและกลุ่มควบคุม 9 คน ตามความสมัครใจของกลุ่มตัวอย่าง

5. ผู้วิจัยแจกใบยินยอมเป็นผู้เข้าร่วมวิจัยให้อ่านและลงชื่อหากยินดีเข้าร่วมตามข้อตกลงที่ระบุไว้ โดยผู้ที่เข้าร่วมการวิจัยและผู้วิจัยเก็บไว้เป็นหลักฐานคนละ 1 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3 ส่วน ได้แก่

1. โปรแกรมการให้การศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิด พิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

2. แบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยพิจารณาจากพฤติกรรมของเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี

3. แบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire: USAQ) ของเชมเบอลิน (Chamberlain, 2001)

โดยมีรายละเอียดของเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1. โปรแกรมการให้การศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาโปรแกรม มีดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (REBT) ตามแนวคิดของเอลลิส

1.2 สร้างโปรแกรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.3 ทำการตรวจสอบคุณภาพโปรแกรม โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ผศ.สุรินทร์ วรรณเกียรติ ตรวจสอบความเหมาะสมตามเนื้อหาและรูปแบบการดำเนินการกลุ่ม นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4. นำโปรแกรมไปทดลองใช้ (pilot study) กับเด็กที่ถูกทารุณกรรมในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี ซึ่งมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 5 คน โดยดำเนินการทดลองจำนวน 6 ครั้ง

5. นำโปรแกรมมาปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ก่อนนำไปใช้จริงในการวิจัย

2. แบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสม

ลักษณะของแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นแบบประเมินที่ให้เจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานีเป็นผู้รายงานพฤติกรรมของเด็ก ประกอบด้วยพฤติกรรม 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่และการรับผิดชอบต่อการดูแลตนเอง ได้แก่

- การไปโรงเรียน
- การเข้าห้องเรียน
- การทำการบ้าน
- การเก็บรักษาสิ่งของตนเอง ได้แก่ เสื้อผ้า ชุดนักเรียน รองเท้า อุปกรณ์การเรียน
- การทำความสะอาดห้องนอน
- การเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษตามความสนใจ เช่น กีฬา ศิลปะ งานฝีมือ
- การควบคุมอารมณ์และการแสดงออกของตนเอง

2) การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ได้แก่

- การดูแลความสะอาดรอบบริเวณห้องพัก
- การทำความสะอาดโรงอาหาร
- การทำความสะอาดห้องน้ำ

3) การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานสงเคราะห์ ได้แก่

- การไม่เป็นผู้ก่อการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน
- การไม่ลักขโมย
- การกลับสถานสงเคราะห์ตรงเวลา (ไม่เกิน 18.00 น.)
- การเข้าร่วมประชุมหอพัก ทุกวันในเวลา 18.00 น.

การประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง (ระหว่างวันที่ 8-14 มกราคม 2553) ระยะหลังการทดลอง (ระหว่างวันที่ 1-7 มีนาคม 2553) และระยะติดตามผล (ระหว่างวันที่ 29 มีนาคม ถึง 4 เมษายน 2553) ซึ่งในแต่ละระยะจะมีการประเมินพฤติกรรมเป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยมีผู้ประเมินทั้งหมด 6 คน ซึ่งผู้ประเมินทั้ง 6 คนจะต้องประเมินกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในความดูแลของตนเองเท่านั้น และกลุ่มตัวอย่าง 1 คนจะได้รับการประเมินจากผู้ประเมิน 2 คน

แบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ท (likert type scale) 3 ระดับ คือ ไม่ปฏิบัติ ปฏิบัติได้เป็นบางครั้ง และปฏิบัติดี โดยมีการให้คะแนน 0 1 และ 2 ตามลำดับ มีข้อคำถามจำนวนทั้งหมด 14 ข้อ ค่าคะแนนเต็มของแบบประเมิน คือ 28 คะแนน คะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงระดับคะแนนของแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมจากคะแนนเฉลี่ยซึ่งมีค่าคะแนนสูงสุด คือ 3 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง โดยใช้วิธีการหาความกว้างอันตรภาคชั้นเท่ากับ 0.66 สามารถแบ่งระดับคะแนนพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ตามตาราง 3.1

ตาราง 3.1

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมที่เหมาะสม

คะแนน	ระดับ
0.00 – 0.66	ต่ำ
0.67 – 1.33	ปานกลาง
1.34 – 2.00	สูง

ขั้นตอนในการพัฒนาแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสม มีดังต่อไปนี้

1. สร้างแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมโดยพิจารณาจากพฤติกรรมของเด็กขณะอยู่ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี

2. นำแบบประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สร้างขึ้นไปให้เจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานีตรวจสอบและแก้ไขความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) และความเหมาะสมของภาษา จำนวน 2 คน คือ คุณวิจิตรา ชารีโคตร หัวหน้าฝ่ายสวัสดิการสงเคราะห์ และคุณสุวัฒน์ อุดมะ เจ้าหน้าที่งานการศึกษา เนื่องจากสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานีเป็นหน่วยงานที่มีลักษณะเฉพาะ ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องเท่านั้นที่จะทราบลักษณะธรรมชาติและพฤติกรรมของเด็กในสถานสงเคราะห์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถนำแบบประเมินพฤติกรรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญอื่นตรวจสอบ จากนั้นนำมาแก้ไขให้เหมาะสม และผ่านความเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้งหนึ่ง

3. แบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Self-Acceptance

Questionnaire: USAQ)

ลักษณะของแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข เป็นแบบวัดที่ให้รายงานตนเองว่าข้อความในแต่ละข้อตรงตามความเป็นจริงของผู้ประเมินมากน้อยเพียงใด แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (likert type scale) 7 ระดับ คือ ไม่จริงเลย ไม่จริงส่วนมาก จริงปานกลาง จริงส่วนมาก และจริงมากที่สุด โดยมีการให้คะแนน 7 6 5 4 3 2 และ 1 ตามลำดับสำหรับข้อคำถามเชิงบวก และ 1 2 3 4 5 6 และ 7 ตามลำดับสำหรับข้อคำถามเชิงลบ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ แบ่งเป็นข้อคำถามเชิงบวก 9 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 5, 8, 11, 16, 17, 18 และ 20 ส่วนข้อคำถามเชิงลบ 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 4, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 15 และ 19 ค่าคะแนนเต็มของแบบวัด คือ 140 คะแนน คะแนนต่ำสุด คือ 20 คะแนน

แบบวัดการยอมรับตนเองผู้วิจัยได้แบ่งช่วงระดับคะแนนออกเป็น 7 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำมาก ระดับต่ำ ระดับค่อนข้างต่ำ ระดับปานกลาง ระดับค่อนข้างสูง ระดับสูง และระดับสูงมาก โดย

ใช้วิธีการหาความกว้างอันตรภาคชั้น ได้ค่าอันตรภาคชั้น เท่ากับ 17.30 ซึ่งสามารถแบ่งระดับคะแนนการยอมรับตนเองได้ตามตาราง 3.2

ตาราง 3.2

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนการยอมรับตนเอง

คะแนน	ระดับ
20.0 – 36.3	ต่ำมาก
36.4 – 53.6	ต่ำ
53.7 – 70.9	ค่อนข้างต่ำ
71.0 – 88.2	ปานกลาง
88.3 – 105.5	ค่อนข้างสูง
105.6 – 122.8	สูง
122.9 – 140.0	สูงมาก

ขั้นตอนในการพัฒนาแบบวัดการยอมรับตนเอง มีดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire : USAQ) ของเชมเบอลิน (Chamberlain, 2001) ที่นำมาใช้ในวิทยานิพนธ์ของชนานาด วิไลรัตน์ (2551)

2. นำแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไขที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากการแปลและเรียบเรียงของชนานาด วิไลรัตน์ (2551) ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาตรวจสอบและแก้ไขความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเหมาะสมของสำนวนภาษา ได้แก่ ผศ.สุรินทร์ รัตนเกียรติ ศ.ดร.ศรีเวื่อน แก้วก้างวาล และอาจารย์ภุมรัตน์ ฤทธิเกิด โดยถือเกณฑ์ตัดสิน 2 ใน 3 ท่าน แล้วนำมาแก้ไขให้เหมาะสม

3. นำแบบวัดการยอมรับตนเองไปทดลองใช้ (try out) กับเด็กถูกทารุณกรรมที่อยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี จำนวน 20 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์คงที่

ภายใน (coefficient of internal consistency) ซึ่งใช้สูตรของครอนบาค (cronbach alpha) ได้ความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.78

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการทดลองแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ขั้นเตรียมการทดลอง ขั้นดำเนินการทดลอง และขั้นติดตามผลการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นเตรียมการทดลอง

1. ศึกษาแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไขของเชมเบอร์ลิน (Chamberlain, 2001) และนำไปตรวจสอบคุณภาพ
2. สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานีและเด็กที่อยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์ เพื่อรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมของเด็ก และนำมาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสม
3. ศึกษาเอกสารเพื่อพัฒนาโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย นำไปให้ ผศ.สุรินทร์ วัฒนเกียรติ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมก่อนนำไปทดสอบโปรแกรม (pilot study)
4. ผู้วิจัยทำการทดสอบโปรแกรม (pilot study) โดยมีเด็กที่ถูกทารุณกรรมในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 คน ซึ่งไม่ใช่เด็กในกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการทดสอบโปรแกรม จากนั้นนำโปรแกรมมาปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นก่อนนำไปใช้จริงในการวิจัย
5. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าไปคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสถานสงเคราะห์

6. ให้ผู้ดูแลเด็กประจำแต่ละหอพักจำนวนทั้งหมด 12 คน เป็นผู้ประเมินแบบบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ สำหรับเด็กที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่ใช้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยเด็ก 1 คนจะได้รับการประเมินจากผู้ดูแล 2 คน ซึ่งคะแนนที่ได้ถือเป็นคะแนนในระยะก่อนการทดลอง (pre-test)

7. ให้เด็กทุกคนทำแบบวัดการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งคะแนนที่ได้ถือเป็นคะแนนในระยะก่อนการทดลอง (pre-test) จากนั้นคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนการทดลอง

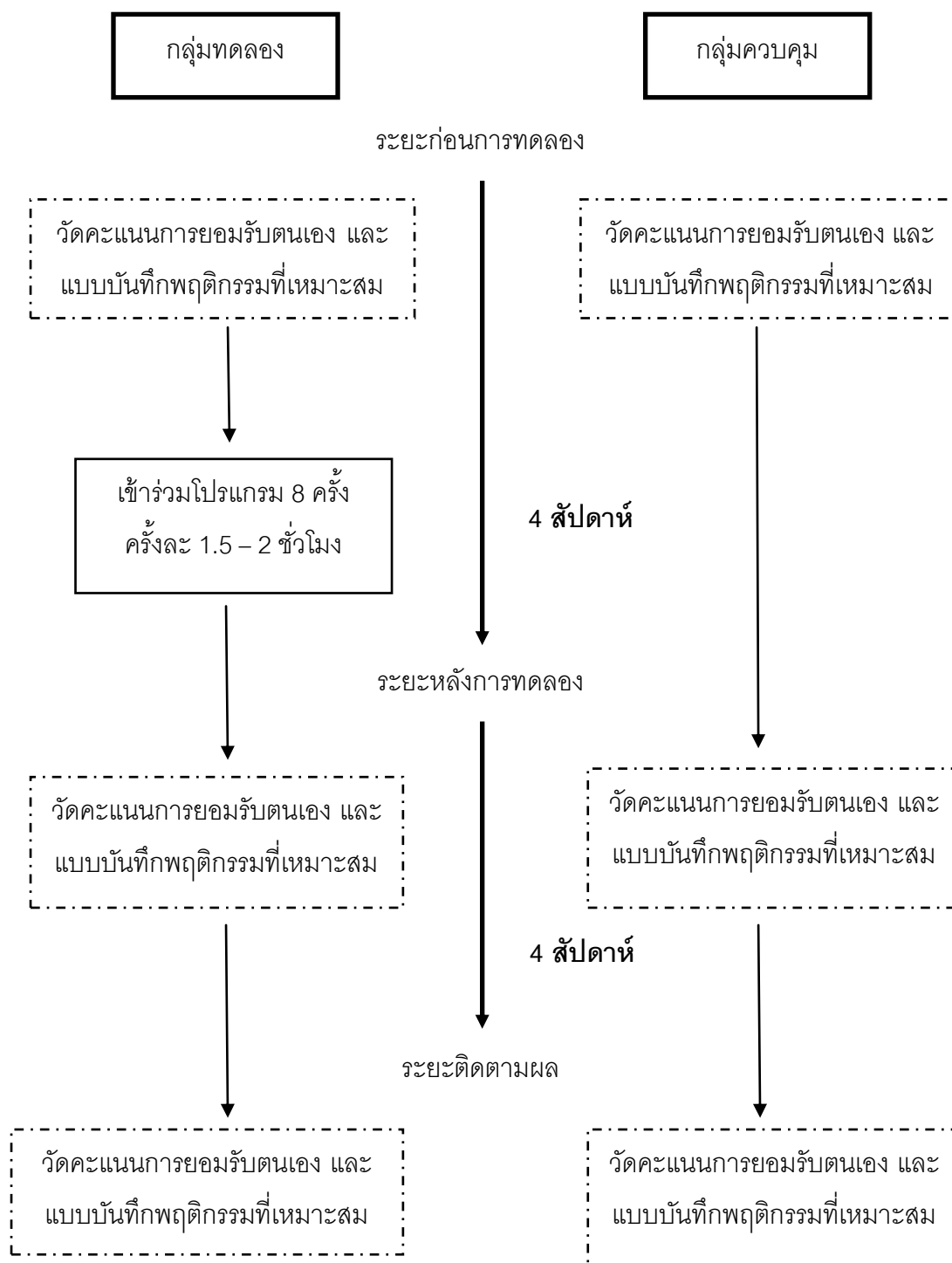
1. ผู้วิจัยนำกลุ่มทดลองมาเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 1.5 – 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 4 สัปดาห์
2. กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมดำเนินชีวิตตามปกติ
3. เมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินกลุ่มตามโปรแกรมในครั้งสุดท้าย จัดให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดการยอมรับตนเองทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อดูค่าคะแนนการยอมรับตนเองในระยะหลังการทดลอง (post – test)
4. ให้ผู้ดูแลเด็กประจำแต่ละหอพักจำนวนทั้งหมด 6 คน ทำแบบบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสมทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ ซึ่งคะแนนที่ได้ถือเป็นคะแนนในระยะหลังการทดลอง (post-test)

ขั้นตอนติดตามผล

หลังสิ้นสุดโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการยอมรับตนเอง เพื่อเป็นคะแนนในระยะติดตามผล และให้ผู้ดูแลเด็กประจำแต่ละหอพักทำแบบบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสมทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ เป็นคะแนนในระยะติดตามผล (ดูภาพ 3.1)

ภาพ 3.1

แผนการดำเนินการทดลองโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล
อารมณ์ และพฤติกรรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดการยอมรับตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง

2. ใช้สถิติ nonparametric เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการยอมรับตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบสมมติฐาน รายละเอียดสถิติที่ใช้แสดงในตาราง 3.3 กำหนดให้

กลุ่มทดลอง คือ เด็กถูกทารุณกรรมที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

ตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

กลุ่มควบคุม คือ เด็กถูกทารุณกรรมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบ

กลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ตาราง 3.3

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
สมมติฐานการวิจัยที่ 1	
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะมีคะแนนการยอมรับตนเองก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน	Mann – Whitney – Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 2	
กลุ่มทดลอง จะมีคะแนนการยอมรับตนเองสูงขึ้นภายหลังการทดลอง	Wilcoxon Signed – Rank Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 3	
กลุ่มทดลอง จะมีคะแนนการยอมรับตนเองภายหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน	Wilcoxon Signed – Rank Test

ตาราง 3.3 (ต่อ)

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
สมมติฐานการวิจัยที่ 4	
กลุ่มทดลองจะมีคะแนนการยอมรับตนเองภายหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม	Mann – Whitney – Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 5	
กลุ่มควบคุมจะมีคะแนนการยอมรับตนเองก่อนการทดลอง ภายหลังการทดลอง และระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน	Wilcoxon Signed – Rank Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 6	
กลุ่มทดลองจะมีคะแนนการยอมรับตนเองระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม	Mann – Whitney – Test